

מסכת סנהדרין

פרק ו

א. נגמר הדין, מוציאים אותו לסקלו. בית הסקילה היה חוץ לבית דין, שנאמר (ויקרא כד) הוצא את המקלל. אחד עומד על פתח בית דין והסוֹדֵרִין בידו, ואדם אחד רוכב הסוס רחוק ממנו כדי שיהא רואהו. אומר אחד יש לי ללמד עליו זכות, הלה מניף בסוֹדֵרִין והסוס רץ ומעמידו. ואפלו הוא אומר יש לי ללמד על עצמי זכות, מחזירין אותו אפלו ארבעה וחמשה פעמים, ובלבד שיש ממש בדבריו. מצאו לו זכות, פטרוהו, ואם לאו, יוצא לסקל. וכרוז יוצא לפניו, איש פלוני בן פלוני יוצא לסקל על שעבר עברה פלונית, ופלוני ופלוני עדיו, כל מי שיוֹדֵעַ לו זכות יבא וילמד עליו:

ב. היה רחוק מבית הסקילה כעשר אמות, אומרים לו התודה, שכן דרך המומתין מתודין, שכל המתודה יש לו חלק לעולם הבא. שכן מצינו בעֶכָן שֶׁאָמַר לו יהושע, בני שים נא כבוד לה' אלהי ישראל וְתֵן לוֹ תוֹדָה וגו' ויען עֶכָן אֵת יהושע ויאמר אֲמָנָה אֲנִי חֲטָאתִי לַה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְכִזַּאת וגו' (יהושע ז). ומנין שֶׁכָּפַר לוֹ

ודויו, שְׁנֵאָמַר (שם) וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ מָה עֲכָרְתֶּנוּ יַעֲכָרְךָ ה' בַּיּוֹם הַזֶּה. הַיּוֹם הַזֶּה אַתָּה עֹכּוֹר, וְאִי אַתָּה עֹכּוֹר לְעוֹלָם הַבָּא. וְאִם אֵינוּ יוֹדֵעַ לְהַתְּנוּת, אוֹמְרִים לוֹ, אָמַר תְּהֵא מִיתָתִי כַּפָּרָה עַל כָּל עֲוֹנוֹתַי. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם הָיָה יוֹדֵעַ שֶׁהוּא מְזַמֵּם, אוֹמֵר תְּהֵא מִיתָתִי כַּפָּרָה עַל כָּל עֲוֹנוֹתִי חוּץ מֵעוֹן זֶה. אָמְרוּ לוֹ, אִם כֵּן, יְהוּ כָּל אָדָם אוֹמְרִים כֹּךְ כִּדֵּי לְנִקּוּת אֶת עֲצָמוֹן:

ג. הָיָה רַחוּק מִבֵּית הַסֵּקִילָה אַרְבַּע אַמּוֹת, מִפְּשִׁיטִין אוֹתוֹ אֶת בְּגָדָיו. הָאִישׁ, מְכַסִּין אוֹתוֹ מִלְּפָנָיו. וְהָאִשָּׁה, מִלְּפָנֶיהָ וּמֵאַחֲרֶיהָ, דִּבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, הָאִישׁ נִסְקָל עָרִם וְאִין הָאִשָּׁה נִסְקָלַת עֶרְמָה:

ד. בֵּית הַסֵּקִילָה הָיָה גְבוּהָ שְׁתֵּי קוֹמוֹת. אֶחָד מִן הָעֵדִים דּוֹחֲפוֹ עַל מִתְּנָיו. נִהַפֵּךְ עַל לְבֹו, הוֹפְכוֹ עַל מִתְּנָיו. אִם מֵת בָּהּ, יָצָא. וְאִם לֹאוֹ, הִשְׁנִי נוֹטֵל אֶת הָאֶבֶן וְנוֹתְנָה עַל לְבֹו. אִם מֵת בָּהּ, יָצָא. וְאִם לֹאוֹ, רִגְמָתוֹ בְּכָל יִשְׂרָאֵל, שְׁנֵאָמַר (דְּבָרִים יז) יָד הָעֵדִים תִּהְיֶה בּוֹ בְּרֹאשָׁנָה לְהַמִּיתוֹ וְיָד כָּל הָעָם בְּאַחֲרָנָה. כָּל הַנִּסְקָלִין נִתְּלִין, דִּבְרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, אֵינוּ נִתְּלָה אֶלָּא הַמְּגִדֵּף וְהָעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה. הָאִישׁ תּוֹלִין אוֹתוֹ פָּנָיו כְּלָפֵי הָעָם, וְהָאִשָּׁה פָּנֶיהָ כְּלָפֵי הָעֵץ, דִּבְרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, הָאִישׁ נִתְּלָה וְאִין הָאִשָּׁה נִתְּלִית. אָמַר לֵהוּ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, וְהֵלֵא שְׁמֵעוֹן בֶּן שְׁטַח תְּלָה נָשִׁים בְּאַשְׁקָלוֹן. אָמְרוּ לוֹ, שְׁמָנִים נָשִׁים תְּלָה, וְאִין דְּנִין שָׁנִים בַּיּוֹם אֶחָד.

כִּיצַד תּוֹלִין אוֹתוֹ, מְשַׁקְעִין אֶת הַקּוֹרָה בְּאַרְץ וְהָעֵץ יוֹצֵא מִמֶּנָּה, וּמְקִיף שְׁתֵּי יָדָיו זֶה עַל גִּבִּי זֶה וְתוֹלָה אוֹתוֹ. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, הַקּוֹרָה מְטָה עַל הַכֶּתֶל, וְתוֹלָה אוֹתוֹ כְּדֶרֶךְ שֶׁהַטַּבָּחִין עוֹשִׂין. וּמַתִּירִין אוֹתוֹ מִיָּד. וְאִם לֹא, עוֹבֵר עָלָיו בְּלֹא תַעֲשֶׂה, שְׁנֹאמֵר (דְּבָרִים כ"א) לֹא תִלֵּין גְּבֻלָּתוֹ עַל הָעֵץ כִּי קָבוּר תִּקְבְּרֶנּוּ כִּי קָלַלְתָּ אֱלֹהִים תְּלוּי וְגו'.

כְּלוּמֵר, מִפְּנֵי מָה זֶה תְּלוּי, מִפְּנֵי שֶׁבֶרֶךְ אֶת הַשֵּׁם, וְנִמְצָא שֵׁם שָׁמַיִם מִתְחַלֵּל:

ה. אָמַר רַבִּי מֵאִיר, בְּשַׁעַה שְׁאָדָם מַצְטַעֵר, שְׂכִינָה מַה הִלְשׁוֹן אוֹמֶרֶת כְּבִיכּוֹל, קָלְנִי מֵרֵאשִׁי, קָלְנִי מִזְרוּעֵי. אִם כֵּן הַמָּקוֹם מַצְטַעֵר עַל דָּמָם שֶׁל רְשָׁעִים שְׁנִשְׁפָּךְ, קָל וְחֹמֶר עַל דָּמָם שֶׁל צַדִּיקִים. וְלֹא זֶה בְּלִבָּד, אֲלֵא כָּל הַמִּלִּין אֶת מִתּוֹ, עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה. הֵלִינוּ לְכַבּוֹד לְהִבִּיאַ לוֹ אֶרֶז וְתַכְרִיכִים, אֵינוֹ עוֹבֵר עָלָיו. וְלֹא הָיוּ קוֹבְרִין אוֹתוֹ בְּקִבְרוֹת אֲבוֹתָיו, אֲלֵא שְׁתֵּי בֵּתֵי קִבְרוֹת הָיוּ מִתְקַנְּנִין לְבֵית דִּין, אַחַת לַנְּהַרְגִין וְלַנִּתְּנָקִין וְאַחַת לַנִּסְקָלִין וְלַנִּשְׁרָפִין:

ו. נִתְעַכַּל הַבְּשָׂר, מְלַקְטִין אֶת הָעֲצָמוֹת וְקוֹבְרִין אוֹתָן בַּמָּקוֹמָן. וְהַקְּרוֹבִים בָּאִים וְשׁוֹאֲלִין בְּשִׁלּוֹם הַדִּינִים וּבְשִׁלּוֹם הָעֵדִים, כְּלוּמֵר שְׂאִין בְּלִבֵּנוּ עָלֵיכֶם כָּלוּם, שְׂדִין אֶמֶת דִּנְתֶּם. וְלֹא הָיוּ מִתְאַבְּלִין, אֲבָל אוֹנְנִין, שְׂאִין אֲנִינוֹת אֲלֵא בִּלְב:

